

EL PRIMER BLAUET BEATIFICAT

L'escolania de Lluc té les seves arrels a finals del segle XIII, gairebé als primers inicis del Santuari.

Hi han passat devers 4.000 al·lots de tots els indrets de Mallorca i de fora Mallorca. D'entre ells han sortit comerciants i artistes, esportistes i polítics, mestres, capellans i missioners... Ja n'hi havia que s'havien distingit al camp de les lletres i de les arts (literats, investigadors, músics, pintors, dissenyadors de moda...). D'altres estan registrats per l'empremta que deixaren al camp social o dins la història de l'Església.

Però enguany serà la primera vegada que comptarem amb un blauet inscrit a la llista del santoral.

MIQUEL PONS RAMIS

nascut a Llubí el 1907.

Blauet de Lluc des de 1920 a 1922, quan passà a La Real per entrar al noviciat dels Missioners dels Sagrats Cors.

En els anys de seminarista, tornà a pujar diverses vegades per ajudar el preceptor dels blauets, fer llargues caminades per la serra i dissecar alguns animalets.

Ordenat prevere pel P. Joan Perelló, bisbe de Vic (1931). Entre els primers ministeris, fou sagrista del Santuari i professor de llatí a l'escolania. L'any 1934 passà a Barcelona, al Santuari de la Mare de Déu del Coll, a un temps molt difícils que portaren a la guerra civil, que alguns anomenen "la més incivil de les guerres", entre germans.

Dia 23 de juliol de 1936, caigué assassinat a poca distància del Santuari del Coll.

El primer blauet que serà beatificat i inscrit en la llista dels màrtirs de l'Església.

MÀRTIRS DEL COLL (Barcelona, 1936)

Diuen que el 7 és el nombre de les coses perfectes. 7 són les persones que formen el grup dels Màrtirs del Coll:

4 Missioners dels Sagrats Cors: el P. Simó Reynés Solivellas (de Mancor, 35 anys), el P. Miquel Pons Ramis (de Llubí, 29 anys), el Germà Francesc Mayol Oliver (de Vilafranca de Bonay, 65 anys) i el Germà Pau Noguera Trias (de Sóller, 19 anys).
2 Franciscanes Filles de la Misericòrdia: Sor Catalina Caldés Socias (de sa Pobla, de 36 anys) i Sor Miquela Rullan i Ribot (de Petra, de 32 anys).
I la senyora Prudència Canyellas Ginestà (Sant Celoni, de 51 anys).

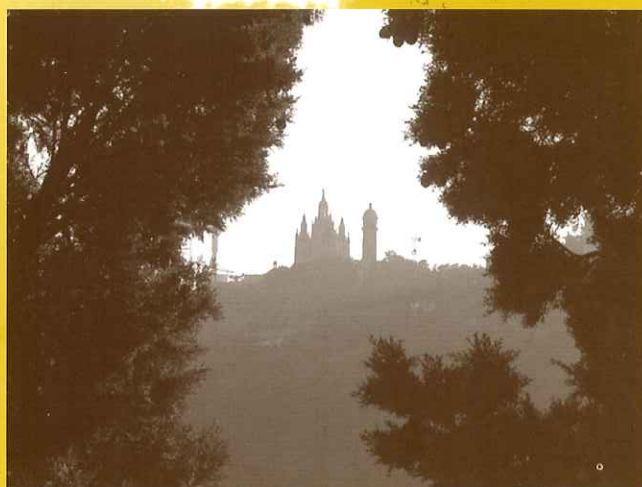
Quatre homes i tres dones. Dos capellans, dos germans coadjutors, dues monges i una viuda laïca. Diversitat de vocacions cristians, però una mateixa consagració total.

El padrinet és el germà Francesc, que acabava de complir el que avui diríem l'edat de la jubilació. Pau no havia fet els 20, i la mort el retratà amb una cara tendra d'al·lot. Tots els altres estaven a la plenitud de la vida.

Gent anònima, de la multitud que segueix l'Anyell de Déu, traspasat però no vençut. No estimaren tant la vida que rebutjassin la mort.

Uns a la Torre Alzina, sembrats per la metralla devora un bosc, tal com arbres que donin ombra perenne.

Els altres al camí de l'Arrabassada que puja a la muntanya de Montjuïc, els arrebataren la vida. No massa lluny del temple dedicat a l'expiació i a la reparació dels pecats del món, el Tibidabo.

PROCLAMA AMB MOTIU DE LA BEATIFICACIÓ DELS MÀRTIRS DEL COLL

Vos convidam a unir-vos a la nostra acció de gràcies a Déu. A pregar-li perquè la sang dels nostres màrtirs sia llavor de nous cristians a la nostra Església.

Us prometem que la nostra intenció no és mirar enrera ni organitzar revenges de cap casta. Més aviat, aprofitem l'oportunitat per fer examen de consciència i avaluar quines són les nostres aliances. Demanem perdó, humilment, per les vegades que l'Església no estigué de part dels pobres i negligí el ministeri de reconciliació universal que li pertocava.

No ens empegueïguem, tampoc, de retre homenatge als qui donaren la vida, que és la prova d'amor més gran, en el seguiment del bon Jesús. No moriren per cap dels bàndols enfrontats, sinó esperant entrar en la pàtria que Déu té reservada als agents de pau. Reconeixem públicament que els nostres germans i germanes foren víctimes de l'odi a una forma de ser Església que ells no representaven. Eren gent humil i malaltissa, d'aquells dèbils que la societat ignora. A la perifèria marginada de la metròpoli, vivien dedicats a l'evangelització, a la cura dels malalts i a ensenyar les primeres lletres als fills dels obrers. Com un ramat d'ovelles innocents, sacrificades pels pecats del món, moriren perdonant, acceptant una condemna injusta i sense apel·lació perquè un altre món fós possible.

No negarem la memòria d'altres caiguts o desapareguts, sinó que -com Maria al peu de la creu, com les mares argentines, rwandeses o afganeses dels calvaris d'avui- ajudarem a recollir la sang de totes les víctimes, a baixar-les de la creu i a reivindicar justícia. Aquí, a la nostra pàtria, sovint massa enfrontada encara, i al tercer món on ens hem volgut fer presents com a missioners i evangelitzadors de la Bona Nova de Jesucrist.

Proclamem un Crist que és víctima i reconciliació, no ideologia imposada a ningú. I comprometem-nos, segons les nostres forces, a acabar amb la vergonya que, al segle XXI i onsevulla, trobem encara màrtirs com els del Coll, víctimes de pretesos catòlics, més amics de l'orde i del benefici econòmic que de la justícia. Que imitant els nostres màrtirs arribem a la santedat, que és fer la voluntat del Pare.